

Сърцето му ликуваше. Най-последно боляри и войводи бяха разбрали, че той никога не се е мамил и с верен усет е водил съдбините на племето си. И сега, признат като законен владетел, той можеше да подкачи борбата за обединението на българите. С открито чело и често ^и сърце.. Той щеше да прогони надмените при-^ишълци, щеше да смаже коварната Визанс, щеше да отблъсне всички, които простираха алчни ръце към чужди земи. И отново пред него израстваше като чудно видение юношеския му блян.

Долямото царство от Истъра до Бялото, и от ^и Сръбото до Черното морета... Всички славянски племена събрали около един господар. Господарят на Хемуса...

Калоян коленичи смирено пред иконата на Солунския чудотворец и дълго отправя горещи молби към покровителя на българите.

В тишината на черквата шепотът му се отронваше като лек повей на ангелско крило.

Когато царят, незабелязан от никого, напусна храма, слънцето вече златеше високите назъбени бойници на крепостните кули. Хладният утринен въздух замайваше като опияняваща напитка.

Полека-лека празнично облечени хора почнаха да се трупат край пътя, по който щеше да мине необявено шествие. Прозорците на главната улица, която се изтегляше между полите на Царевец и Етъра, бяха почернели от глази, гъсто притиснати една до друга. А долу, пред портите, се тълпяха хиляди любопитни, които царската стража непрекасно отблъскваше в страни, за да струва път на шествието. Колкото се отиваше по-близо до "Свети Димитър", толкова навалицата ставаше по-голяма. Двама блюстителите, на входа на черквата пропусаха само най-избрани люде: благочестивите и боголюбиви велможи, препоходните клирици, войводите. Останалите се редяха от двете страни на черквата.

Този слънчев ясен ден раздаваше щедро последните блага